

Sygn. akt VU 5567/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSR del. Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant st. sekr. sądowy Zofia Aleksandrowicz

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2014 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z wniosku J. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o emeryturę

na skutek odwołania J. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 25 czerwca 2014 r. sygn. (...)

- 1. zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje wnioskodawcy J. R. prawo do emerytury z dniem (...) roku,**
- 2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. na rzecz wnioskodawcy J. R. kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

Sygn. akt V U 5567/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1 lipca 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił wnioskodawcy J. R. prawa do emerytury, podnosząc w uzasadnieniu, iż nie udowodnił wymaganych przepisami 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Organ rentowy odmówił wnioskodawcy zaliczenia do pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia w Fabryce (...) w P. od 1 lipca 1972 roku do 23 października 1973 roku oraz od 3 listopada 1975 roku do 31 grudnia 1998 roku na stanowisku ślusarza, bowiem stanowisko to nie zostało wymienione w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W odwołaniu od powyższej decyzji z dnia 10 lipca 2014 roku J. R. wniósł o przyznanie emerytury z uwagi na to, że pracował w Fabryce (...) w P. w szczególnych warunkach od 1 września 1969r. do 31 sierpnia 2000r. na wydziale spawalniczym M-34.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Na rozprawie w dniu 23 października 2014 roku pełnomocnik wnioskodawcy sprecyzował odwołanie w ten sposób, że wniósł o zaliczenie do stażu pracy w warunkach szczególnych okresów zatrudnienia wnioskodawcy w Fabryce (...) w P. od 1 lipca 1972 roku do 23 października 1973 roku i od 3 listopada 1975 roku do 31 sierpnia 2000 roku.

Na rozprawie w dniu 11 grudnia 2014 roku pełnomocnik wnioskodawcy poparł odwołanie oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. R., urodzony w dniu (...), złożył w dniu 16 czerwca 2014 roku wniosek o przyznanie prawa do emerytury. Wnioskodawca nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

(dowód: wniosek o emeryturę - k. 1- 4 akt ZUS)

Na dzień 1 stycznia 1999 r. wnioskodawca udowodnił staż pracy wynoszący 29 lat, 4 miesiące i 3 dni.

(dowód: decyzja z dnia 1.07.2014 r. k. 17 akt ZUS)

Do okresów pracy w warunkach szczególnych organ rentowy nie zaliczył żadnego okresu zatrudnienia wnioskodawcy.

(okoliczność bezsporna)

Od 1 września 1969 roku do 31 sierpnia 2000 roku wnioskodawca był zatrudniony na podstawie umowy o pracę, w pełnym wymiarze czasu pracy, w Fabryce (...) w P.

(dowód: świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 31 sierpnia 2000 roku k. 7 akt ZUS oraz z dnia 18 czerwca 2014 roku k. 11 akt ZUS)

Fabryka (...) w P. wystawiła wnioskodawcy dwa tożsame w swej treści świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 31 sierpnia 2000 roku oraz z dnia 18 czerwca 2014 roku, w których potwierdziła, iż J. R. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym i atomowowodowrowym w okresach od 1 lipca 1972 roku do 23 października 1973 roku i od 3 listopada 1975 roku do 31 sierpnia 2000 roku na stanowisku ślusarza (pracownik zatrudniony w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych w wydziałach spawalniczych – stała praca w warunkach , w których nie są zachowane higieniczne normy pracy), wymienione w dziale XIV poz. 12 pkt 18 wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 r. w sprawie określenia stanowisk pracy w resorcie górnictwa i energetyki, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach).

(dowód: świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 31.08.2000r. k. 7 akt emerytalnych, świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych-duplikat z dnia 18.06.2014 r. k. 11 akt emerytalnych)

J. R. w okresie od 1 września 1969 roku do 24 czerwca 1972 roku był zatrudniony na podstawie umowy o szkolenie z pracownikiem młodocianym w sprawie przygotowania zawodowego w zawodzie ślusarza.

Po odbyciu tego szkolenia od 1 lipca 1972 roku był zatrudniony na podstawie umowy o pracę jako ślusarz na oddziale RA.

Z dniem 14 kwietnia 1973 roku został prześniony do pracy na oddział RU1, gdzie pracował aż do powołania do wojska czyli do 23 października 1973r.

W okresie od dnia 24 października 1973 roku do dnia 13 października 1975r. wnioskodawca odbywał zasadniczą służbę wojskową.

Po powrocie z wojska od dnia 3 listopada 1975 roku pracował jako ślusarz na wydziale M-43.

Z dniem 1 marca 1977 roku został przeniesiony do pracy jako ślusarz na wydział M-37.

Od 1 stycznia 1984 roku wnioskodawca pracował jako ślusarz na wydziale M-34. Na wydziale tym wnioskodawca pracował do końca zatrudnienia tj. do dnia 31 sierpnia 2000 roku.

(dowód: umowa o szkolenie, karta obiegowa zmiany, angaż z dn. 11.11.1972r., wniosek o przeniesienie z dn. 7.04.1973r., angaż z dnia 27.07.1973r., z dnia 29.06.1973r., odpis karty powołania do wojska, karta obiegowa przyjęcia, umowa o pracę z dnia 31.10.1975 r. wniosek o przeniesienie z dnia 28.02.1977 r. , angaż o przeniesieniu od dnia 1.03.1977 r., angaże, angaż o przeniesieniu z dnia 9.01.2014r. angaż z dnia 23.01.1984 r. , angaże – w aktach osobowych, książeczka wojskowa – k. 5-6 akt kapitałowych)

Wydział M-34 był to wydział montażu urządzeń górniczych o dużych gabarytach. Poprzednio nosił nazwę RU1. Na wydziale tym montowano górnicze urządzenia szybowe i wyciągowe tj. klatki, skipy, przenośniki taśmowe i kubelkowe, kolejki podwieszane spalinowe. Klatki służyły górnikom do zjeżdżania pod ziemię, a skipy do wywożenia urobku. Montowano również urządzenia służące do przeróbki mechanicznej węgla tj. filtry tarczowe, odmulniki, osadzarki, wzbogacalniki, zwałowarki. Wzbogacalniki to urządzenia służące do oddzielania miazgi od węgla, o wysokości trzypiętrowego budynku. Zwałowarka służyła do zwałowania węgla na hałdy, miała wysokość około 10 metrów i umieszczona była na łożysku o średnicy 3 metrów.

Wnioskodawca zarówno na wydziale RU1 w okresie od 14 kwietnia 1973 roku do 23 października 1973r. jak i na wydziale M34 w okresie od 1 stycznia 1984r. do 31 sierpnia 2000r. pracował w brygadzie, która zajmowała się montażem w/w urządzeń górniczych.

Jego praca polegała na cięciu blach oraz kątowników palnikiem wodorotlenowym, a następnie wstępnym zespawaniu (szepianiu) ze sobą wcześniej wyciętych elementów celem złożenia urządzenia. Te czynności wykonywał według rysunku technicznego. W ten sposób wnioskodawca wykonywał podzespoły wszystkich urządzeń szybowych, wyciągowych i przeróbkowych. Wnioskodawca wykonywał również rozwierty pod nity przy pomocy wiertarki pneumatycznej oraz nitował urządzenie młotem pneumatycznym.

Te prace wykonywane były przy urządzeniach wyciągowych tj. skipach. Następnie spawacz zajmował się precyzyjnym spawaniem złożonego przez wnioskodawcę urządzenia celem jego wykończenia. W dalszej części produkcji (po powrocie ze stanowisk spawalniczych) wnioskodawca przy pomocy palnika acetylenowo-tlenowego prostował odkształcone podczas spawania metalowe elementy urządzenia, aby każdy z nich do siebie pasował. Gotowy wyrób wnioskodawca następnie szlifował przy pomocy szlifierki pneumatycznej.

Wnioskodawca swoje obowiązki wykonywał stale, w pełnym wymiarze czasu pracy. Na hali, na której wnioskodawca pracował występowało duże zapylenie, zadymienie (dymy spawalnicze) oraz hałas. Ponadto wnioskodawca był narażony na podwyższoną temperaturę środowiska pracy, promieniowanie łuku elektrycznego, drgania mechaniczne przekazywane przez szlifierki pneumatyczne. W bezpośrednim sąsiedztwie pracowali spawacze, których stanowiska pracy były oddzielone od stanowiska wnioskodawcy cienkim parawanem.

(dowód: zeznania świadka S. M. protokół rozprawy z dnia 23 października 2014 roku nagranie od minuty 4.43 do minuty 23.25, zeznania świadka, A. W. protokół rozprawy z dnia 23 października 2014 roku nagranie od minuty 23.37 do minuty 31.50 zeznania wnioskodawcy protokół rozprawy z dnia 11 grudnia 2013 roku od minuty 2.20 do minuty 17.15)

Na wydziale M-43 były składane mniejsze urządzenia górnicze, produkowane seryjnie.

(dowód: zeznania świadka S. M. protokół rozprawy z dnia 23 października 2014 roku nagranie od minuty 4.43 do minuty 23.25, zeznania świadka, A. W. protokół rozprawy z dnia 23 października 2014 roku nagranie od minuty 23.37 do minuty 31.50 zeznania wnioskodawcy protokół rozprawy z dnia 11 grudnia 2013 roku od minuty 2.20 do minuty 17.15)

Sąd Okręgowy dokonał oceny dowodów i zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 (tj. poniżej 65 lat dla mężczyzn). Ustęp 4 art. 32 stanowi zaś, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Stosownie do art. 184 ust. 1 wskazanej wyżej ustawy ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 roku) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2).

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawcy należało zatem rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), zwanego dalej rozporządzeniem. Z treści § 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
2. ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia).

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną między stronami było to, czy wnioskodawca posiada wymagany 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości – wnioskodawca ma wymagany okres zatrudnienia, to jest 25 lat, ukończył 60 lat i nie był członkiem OFE.

Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Prawidłowe rozumienie pojęcia pracy w szczególnych warunkach nie jest możliwe bez wnikliwej analizy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Z zestawienia § 1 i 2 tegoż rozporządzenia wynika, że pracą w szczególnych warunkach jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tego aktu. Warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale, tj. ciągle wykonuje prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNAP 2002/11/272).

Odnośnie oceny dowodów zgromadzonych w postępowaniu zważyć należy, iż okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

Należy jednak wskazać, że z cytowanego wyżej § 2 rozporządzenia nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy w przedmiocie wykonywania przez pracownika pracy w warunkach szczególnych miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Brak zatem takiego świadectwa lub jego zakwestionowanie przez organ rentowy, nie wyklucza dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego.

W będącej przedmiotem osądu sprawie wnioskodawca dysponował świadectwem wykonywania prac w szczególnych warunkach wystawionym przez Fabrykę (...) SA wP. w dniu 31 sierpnia 2000 roku oraz jego duplikatem z dnia 18 czerwca 2014 roku, potwierdzającym że w okresach od 1 lipca 1972 roku do 23 października 1973 roku oraz od 3 listopada 1975 roku do 31 sierpnia 2000 roku pracował jako ślusarz w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych w wydziałach spawalniczych, wykonując stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym i atomowodowrowym, w warunkach, w których nie są zachowane higieniczne normy pracy.

Nie mniej dysponowanie przez wnioskodawcę świadectwem pracy z dnia 31 sierpnia 2000 roku oraz jego duplikatem z dnia 18 czerwca 2014 roku, potwierdzającym jego charakter pracy w szczególnych warunkach, nie wyklucza możliwości jego zakwestionowania przez organ rentowy. Świadectwo pracy nie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 k.p.c., nie korzysta zatem z domniemania prawdziwości i autentyczności, a li tylko dokumentem prywatnym i jako taki stanowi jedynie dowód tego, że osoba która je podpisała złożyła oświadczenie w nim zawarte (art. 245 k.p.c.). Świadectwo pracy samo przez się nie tworzy zatem praw podmiotowych ani ich nie pozbawia.

Ponieważ organ rentowy zaprzeczał prawdziwości świadectwa pracy z dnia 31 sierpnia 2000r. i z dnia 18 czerwca 2014r. (spór dotyczył dokumentu prywatnego pochodzącego od innej osoby niż strona zaprzeczająca), ciężar wykazania prawdziwości tego dokumentu prywatnego w myśl art. 253 zd. 2 k.p.c. spoczywał na wnioskodawcy jako osobie, która chce z tego dokumentu skorzystać.

Charakter wykonywanej przez wnioskodawcę pracy w spornych okresach w Fabryce (...) w P.Sąd ustalił na podstawie zeznań świadków S. M. i A. W.. Świadkowie zeznali, że w całym spornym okresie od początku lat 70-tych XX wieku aż do końca 1998r. pracowali razem z wnioskodawcą na tym samym wydziale montażu urządzeń i maszyn górniczych, który początkowo nosił nazwę RU1, a następnie M-34. Z angaży skarżącego znajdujących się w jego aktach osobowych wynika jednak, że – wbrew temu co twierdzi – w całym spornym okresie nie pracował on na tym samym wydziale. I tak, od 1 lipca 1972 roku do 13 kwietnia 1973r. był zatrudniony na oddziale RA, w okresie od 14 kwietnia 1973 roku do 23 października 1973r. na oddziale RU1, w okresie od dnia 24 października 1973 roku do dnia 13 października

1975r. odbywał zasadniczą służbę wojskową, a następnie po powrocie z wojska od dnia 3 listopada 1975 roku do 28 lutego 1977r. pracował na wydziale M-43, w okresie od 1 marca 1977 roku do 31 grudnia 1983r. pracował na wydziale M-37 i dopiero od 1 stycznia 1984 roku do końca zatrudnienia na (...) na wydziale M-34. Skoro zatem świadkowie pracowali z wnioskodawcą jedynie na wydziale montażu maszyn i urządzeń górniczych, a zatem na wydziale RU1 oraz M-34, to dysponują wiedzą li tylko co do tych okresów pracy skarżącego, w których pracował on na tych wydziałach, czyli w okresach od 14 kwietnia 1973r. do 23 października 1973r. (RU1) oraz od 1 stycznia 1984r. do 31 grudnia 1998r. (M-34). Z tych przyczyn Sąd odmówił wiary świadkom i wnioskodawcy, że na wydziale M-34 pracował także w pozostałym spornym okresie tj. od 1 lipca 1972r. do 13 kwietnia 1973r. oraz od 3 listopada 1975r. do 31 grudnia 1983r. W tej części zeznania tych osób pozostają bowiem w sprzeczności ze zgromadzonymi w aktach osobowych skarżącego dokumentami.

Jednocześnie z uwagi na to, że skarżący nie przedstawił jakichkolwiek dowodów na potwierdzenie charakteru swojej pracy w okresach od 1 lipca 1972r. do 13 kwietnia 1973r. oraz od 3 listopada 1975r. do 31 grudnia 1983r., kiedy to nie pracował na wydziale montażu maszyn i urządzeń górniczych, Sąd nie znalazł podstaw do zaliczenia ich do szczególnego stażu pracy. Wnioskodawca pomimo bowiem spoczywającego na nim ciężaru dowodu, nie wykazał szczególnych warunków swojej pracy w w/w okresach. Jego zeznania w tym zakresie Sąd uznał za gołosłowne, gdyż dotyczyły pracy na wydziale M-34, a jak wyżej wykazano, w okresach od 1 lipca 1972r. do 13 kwietnia 1973r. oraz od 3 listopada 1975r. do 31 grudnia 1983r. wnioskodawca na tym wydziale nie pracował.

Wnioskodawca wykazał natomiast charakter swojej pracy, zeznaniami świadków, w pozostałym spornym okresie, kiedy pracował na wydziale RU1 (od 14 kwietnia 1973r. do 23 października 1973r.) oraz na wydziale M-34 (od 1 stycznia 1984r. do 31 grudnia 1998r.) Świadkowie pracowali razem z wnioskodawcą na tym samym co on stanowisku ślusarza na wydziale RU1, a po likwidacji tego wydziału w wydziale M-34, który zajmował się tak samo jak poprzednio wydział RU1 składaniem urządzeń i maszyn górniczych, a zatem dysponują bezpośrednią i co za tym idzie szczegółową wiedzą co do codziennych obowiązków pracowniczych wnioskodawcy na tych wydziałach w okresach od 14 kwietnia 1973r. do 23 października 1973r. (RU1) oraz od 1 stycznia 1984r. do 31 grudnia 1998r. (M-34).

Świadkowie potwierdzili, iż J. R. pracując w Fabryce (...) w P. na wydziale maszyn i urządzeń górniczych (który w latach 70-tych nosił nazwę RU1, a następnie M-34) cały czas pracował przy montażu urządzeń wyciągowych tj. skipy i klatki oraz urządzeń służących do przeróbki węgla tj. zwałowarki, osadzarki, odmulniki, wzbogadzalniki. Do stałych obowiązków wnioskodawcy na tych wydziałach należało przecinanie blach, dopasowywanie i wyrównywanie elementów składowych, punktowe łączenie (szepianie) składanych elementów stalowych przy pomocy spawarki elektrycznej tzw. spawanie wstępne, ich szlifowanie przy użyciu szlifierki pneumatycznej i palnika acetylenowo-tlenowego oraz nitowanie przy użyciu młota pneumatycznego. Prace te wykonywał w pełnym wymiarze czasu pracy, do innych prac nie był kierowany.

Zeznania wszystkich świadków są spójne, logiczne i korespondują z zeznaniami wnioskodawcy oraz dokumentami zgromadzonymi w jego aktach osobowych. Organ rentowy w toku postępowania nie przedstawił jakichkolwiek dowodów, które podważałyby wiarygodność złożonych zeznań.

Okoliczność, że wnioskodawca na wydziale RU1 i M-34 pracował na stanowisku ślusarza, nie wyklucza uznania – jak chce organ rentowy – że pracował on w szczególnych warunkach. O szczególnych warunkach pracy nie decyduje bowiem nazwa zajmowanego stanowiska pracy, ale faktycznie stale wykonywane obowiązki pracownicze. A te w świetle zeznań świadków, wnioskodawcy oraz dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych polegały na:

- przecinaniu blach, dopasowywaniu i wyrównywaniu elementów składowych palnikiem acetylenotlenowym,
- punktowym łączeniu (szepianiu) składanych elementów stalowych przy pomocy spawarki elektrycznej tzw. spawanie wstępne.

- szlifowaniu i polerowaniu mechanicznym powierzchni montowanych elementów oraz szlifowanie połączeń spawalniczych przy pomocy szlifierki,
- nitowaniu przy użyciu młotów pneumatycznych oraz nawiercaniu otworów pod nitowanie wiertarkami pneumatycznymi;

Prace te były wykonywane w hali, w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych, gdzie występowało duże zapylenie, zadymienie i hałas, znacznie przekraczające dopuszczalne normy.

Prace w takim charakterze (spawalnicze oraz ślusarskie polegające na szlifowaniu i polerowaniu mechanicznym powierzchni metalowych oraz nitowaniu przy użyciu wiertarki pneumatycznej) były niewątpliwie pracami wykonywanymi w uciążliwych dla zdrowia warunkach i jako takie są wymienione w wykazie A będącego załącznikiem do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 roku, Nr 8, poz. 43z późn.zm.), a mianowicie w:

- dziale XIV (prace różne) poz. 12 – prace polegające na wycinaniu (tzw. upalenie – dopalanie) gazowym i spawaniu elektrycznym (zgrzewanie punktowe składanych elementów stalowych – spawanie wstępne);
- dziale III (w hutnictwie i przemyśle metalowym) poz. 78 – prace polegające na szlifowaniu wyrobów metalowych;
- dział XIV (prace różne) poz. 18 – prace polegające na obsłudze urządzeń i narzędzi wibracyjnych lub uderowych (praca przy obsłudze młota pneumatycznego);

Mimo zatem, że wnioskodawca w spornych okresach pracował formalnie na stanowisku ślusarza – jak przedstawia świadectwo pracy - to charakter wykonywanej przez niego pracy w tym okresie polegał na wykonywaniu stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przy wycinaniu i spawaniu elektrycznym, szlifowaniu i obsłudze młota pneumatycznego, co wynika z zeznań wnioskodawcy oraz świadków. Ponieważ wszystkie wykonywane przez wnioskodawcę prace w ramach obowiązującego go ośmiogodzinnego czasu pracy, były pracami w szczególnych warunkach, należy uznać że J. R. wykonując je, pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych. Mimo zatem, że świadectwo pracy w szczególnych warunkach nie wskazywało precyzyjnie wszystkich prac wykonywanych przez wnioskodawcę, ograniczając się li tylko do prac przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, pomijając takie prace jak szlifowanie wyrobów metalowych, prace przy użyciu narzędzi wibracyjnych, to nie zmienia to faktu, że ostatecznie odpowiada ono prawu, gdyż potwierdza, iż skarżący faktycznie wykonywał prace w szczególnych warunkach.

Należy dodać, że Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb uwzględnił odwołania od decyzji ZUS, zeznających w przedmiotowej sprawie świadków: A. W. (wyrokiem z dnia 29 listopada 2013 roku w sprawie VU 1038/13) oraz S. M. (wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2014 roku w sprawie VU 1008/13), którzy wszak pracowali w spornych okresach razem ze skarżącym na wydziale RU1 i M-34 na stanowiskach ślusarza i wykonywali te same co on prace i przyznał im prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym. Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. zaliczył A. W. oraz S. M. do pracy w szczególnych warunkach okres pracy w (...) wP. w charakterze ślusarza na w/w wydziałach. Przy czym wyrok dotyczący A. W. jest już prawomocny, gdyż apelacja organu rentowego została oddalona przez Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 6 listopada 2014 sygn. akt III AUa 87/14.

W tym miejscu należy przypomnieć utrwalony w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, że zawarte w pkt 12, działu XIV wykazu A rozporządzenia Rady Ministrów z 1983 r. określenie "prace przy spawaniu" zamiast terminu "spawacz" pozwala objąć nim także prace wykonywane w przebiegu procesu spawania przez pracowników niebędących spawaczami – prace ślusarza polegające na przygotowywaniu materiałów do spawania, pod warunkiem że w toku tych czynności przygotowawczych są wykonywane prace spawalnicze lub wycinanie metalu (tak. por wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2008r. w sprawie I UK 192/07, wyrok z dnia 8 czerwca 2011r. w sprawie I UK 393/10). W niniejszej sprawie wszyscy świadkowie potwierdzili, że wnioskodawca w toku prac ślusarskich wykonywał prace

pełgające na wycinaniu i spawaniu blach. A ponadto wykonywał inne prace w szczególnych warunkach polegające na szlifowaniu wyrobów metalowych oraz prace przy użyciu narzędzi wibracyjnych (nitowanie, rozwiercanie otworów pod nitowanie).

Biorąc pod uwagę złożone w sprawie zeznania świadków i wnioskodawcy co do codziennych warunków pracy i sposobu organizacji pracy w hali zakładu oraz w oparciu o zgromadzone dokumenty pracownicze nie ulega wątpliwości, że praca wnioskodawcy na wydziale RU1 w okresie od 14 kwietnia 1973r. do 23 października 1973r. oraz na wydziale M-34 w okresie od 1 stycznia 1984r. do 31 grudnia 1998r., była pracą o znacznej szkodliwości dla jego zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości. Świadczy o tym nie tylko zakres jego obowiązków, charakter pracy, ale także warunki w jakich praca była świadczona.

Reasumując, w ocenie Sądu, J. R. wykazał, że w okresie od 14 kwietnia 1973 roku do 23 października 1973 roku i od 1 stycznia 1984 roku do 31 grudnia 1998 roku tj. w okresach pracy na wydziałach RU1 i M-34, będąc zatrudniony w Fabryce (...) w P.. na stanowisku ślusarza, faktycznie wykonywał - stale i w pełnym wymiarze czasu pracy - prace zaliczone do prac w szczególnych warunkach zgodnie z wykazem A będącym załącznikiem do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), wymienione w dziale XIV pod poz. 12 (prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym i atomowodorowym,) dziale III pod poz. 78 (prace przy szlifowaniu lub ostrzeniu wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowaniu mechanicznym) oraz w dziale XIV poz. 18 (prace przy obsłudze urządzeń i narzędzi wibracyjnych lub udarowych.).

W świetle powyższego zasadne było zatem przyjęcie, że wnioskodawca wykonywał w okresach zatrudnienia od 14 kwietnia 1973 roku do 23 października 1973 roku i od 1 stycznia 1984 roku do 31 grudnia 1999 roku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace w warunkach szczególnych.

Mając na względzie, iż wnioskodawca udowodnił ponad 15 lat pracy w szczególnych warunkach, a jednocześnie spełnił pozostałe niesporne przesłanki z art. 184 ust 1 w zw. z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, nabył prawo do emerytury od dnia osiągnięcia wieku emerytalnego określonego w §4 ustęp 1 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, to jest od osiągnięciu wieku 60 lat, co nastąpiło w dniu (...) r.

Z tych względów Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w punkcie 1 sentencji.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik tj. art. 98 k.p.c. zasądzając od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. na rzecz wnioskodawcy kwotę 60 złotych, na podstawie § 2 ust. 1 i 2 w zw. z § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz. 490).